Urmele trecerii tale

de Cristina

decrepitudinea unei case ce-a fost cândva frumoasă, franjurii de coşcoveală ce atârnă pe lângă obrajii ciu
cariatidelor, degrade-urile de culori spălăcite, inevitabil armonizate în moarte, toate astea exercită o atrac
irezistibilă asupra ochiului ce vrea să cuprindă, a mâinilor ce-ar dori să se plimbe pe contururile nesigure,
a suplini lipsa altor mijloace de exprimare a magnetismului care-l leagă de "ruinurile" printre care bântuie

cu aparatul foto ar vrea să înşface sufletul zidurilor ce-au fost cândva o casă şi să-l fixeze pentru totdeaun
peliculă. nu spre gloria autorului - expoziţia a deschis-o mai mult din plictiseală şi pentru că i s-a oferit oc
fără să facă vreun efort - ci spre hrănirea patimei lui neliniştite, aceeaşi patimă care îl îndeamnă să bântuie
cartierele vechi şi străduţele “promitătoare”, locuite de bătrânei, bătrânele şi spectre, aceeaşi sete care îl v
la ceasul când lumea cuminte doarme, îi va pune în braţe teancurile de albume şi-l va face să le contemple
pe parchetul rece din locuinţa sa de săptămâna aceea, până când soarele îl va alunga în întunecimea pături
vampiri, cu preavoioasa-i strălucire.

sprijinit cu spinarea-i amorţită de lemnul tare al vreunui şifonier din alte vremi, el caută printre copertele
impersonale imagini-madlenă, imagini-declic, imagini-capsulă. fixează privirea pe una. penumbra nu e id
pentru vizionarea de fotografii, cu atât mai puţin în coltul depărtat de lampă în care s-a aşezat, instinctiv.
că nu de lumină are nevoie noptaticul căutător, ci tocmai de clarobscurul fertil, prielnic înfloririi junglei d
gânduri pe care le cultivă cei din specia sa. ‘înflorire’ nu e chiar bine spus, pentru că nu a flori seamănă v
care îi trec prin minte acum, e mai degraba un păienjeniş de ramuri, de viţe întrerupte, o floră de cârcei i s
de mâini în vreme ce, absente, întorc pagina în căutarea alteia, şi alteia, fiecare cu grădina ei. în ele îşi cau
desigur, propriul suflet, undeva în bârnele cenuşii a căror simplă vedere evocă scârţâitul vântului şi miros
putregaiului, adierea desprinderii şi aroma de cari a căderii. în silueta neregulată închipuită de un zid ce n
înseamnă de mult graniţa între înăuntrul şi afara unei odăi citeşte trăsături ale propriului chip lăuntric, o tr
iluzie despre sine îl priveşte prin fereastra spartă a altei case.

el - fascinat de case în care-şi urmăreşte profilul, eu - fascinată de el în care caut, ca în atâtea dăţi, sâmbur
miezul jinduit al fiinţei (nu Fiinţa filozofilor, ci fiinţa concretă atât de inaccesibilă în ciuda realităţii ei de
caut figura de dincolo de mască, roasă în fiecare minut al fiecărei zile de dorinţa de a i-o smulge, dacă tre
pentru a privi chipul sângerând, dezgolit, pentru a cunoaşte - amar verb al stăpânirii în viziunea-mi flămâ
stăpânire pe care nu mi-o pot reprezenta, n-o ştiu pentru că niciodată reuşita, un fel de vânare de vânt şi e
lipsită de şansă decât “muromanţia” - arta divinaţiei în case - pe care o practică vânatul meu… pentru că e
vânează imaginile de case, eu nu fac decât să-i urmez traseul printre zidurile morocănoase, să mă izbesc d
cărămizile mute care i-au întors şi lui privirile, să le pun aceleaşi întrebări la care nu i-au răspuns primulu

pe lângă taina lor îngropată în vizibilitate. dacă el tace, încerc să percep reverberaţiile construcţiilor expia
care s-a oglindit sufletul lui pribeag.

(cum altfel aş putea să mi-l închipui decât pribeag, rănit, suferind dar mândru, căutând consolare dar
ascunzându-se după o sticlă verde groasă de o leghe marină mai curând decât s-o primească, aspirând spr
dar cu aripile înecate de petrol, cum altfel atunci când mă uit la acoperişul zdrenţuit, străpuns de câteva st
sub care a aşezat titlul simplu dar aproape ostentativ “autoportret”?)

ca şi cum ai vrea să reconstitui acel sâmbure de adevăr din orice legendă ascultând a suta mia repovestire
către rapsodul abţiguit al sătucului în care ţi s-a spart cauciucul spate-dreapta al rablei cu care voiai să aju
castelul medieval pierdut în labirintul unei păduri devorate de turişti. ca şi cum aş putea găsi eu ceea ce n-
nici tu, care stai pe însuşi cufărul cu mistere şi ai acces la toate, în timp ce mie nu îmi laşi decât frânturi d
imagini, aşa cât o ştire de la ora cinci sau, arar, un documentar pe discovery. şi câte-o fotografie, câte-un
de casă sau un zid de biserică, un tufiş de maci răsărit pe o cale ferată şi un trunchi de copac prăvălit prin
mijlocul unui conac boieresc.

(un romantic modern, chinuit de a fi conştient de sine, înconjurat de un halou de gust gotic dar jenat de
luciditate... câteodată pereţii vechilor locuinţe duhneau acid a urină, iar în colţurile umbrite găsea, în loc d
încremenirea pânzelor de păianjen, sticle de plastic cu etichete colorate)

am închis albumul hărtănit, aşa cum îi şedea bine având în vedere conţinutul imagistic, albumul pe care m
lăsase mie atunci când plecase pe munte în ceea ce avea să fie ultima lui călătorie în “munţii-destin” cum
spuneam “noi” (ce drăguţe şi serviabile ghilimele!), ultima pentru că nu mai voiam să ştiu de el, ultima pe
nu mai era el, iar nu pentru că-şi jurase că nu mai calcă pe-acolo în veci; aceste “jurături” (mai putin decâ
jurământ, dar nici chiar o înjurătura) nu valorează nici cât aerul suflat printre dinţi pentru a le rosti, dar
schimbarea din viaţa lui da, asta valora cât liniştea mea pe un secol. acum era fericit, şi în fericirea plată a
altcuiva nu-mi puteam găsi fascinaţia neguroasă care mă atrăsese iniţial în preajma lui, atunci, în seara câ
grupul nostru se rătăcise în aceiaşi munti în care s-a rătăcit şi actuala lui muză şi inspiratoare care a luat lo
caselor sfărâmate. pentru mine, e ca şi cum ar fi murit pe stâncile prea-bine-cunoscute (în fond, statisticile
nu mint niciodată - zic că tocmai pricepuţii, cunoscătorii, cei siguri pe ei o pătesc - de ce n-ar fi fost şi caz
trufaşului munţar care a fost el?) şi un altul s-ar fi mutat în trupul lui rămas nelocuit.

eu o să-i caut spectrul printre casele părăsite pe care le-a iubit atât de mult, prin albumul acum ridat şi ofi
care înadins mi l-a lăsat, presimţind… o să-l caut printre stâncile care se aseamănă uneori caselor ruinate,
roade in mod egal construcţiile omului şi pe cele ale naturii până le aduce la un numitor comun, fapt ce nu
conţine absolut nici o morală sau lecţie ascunsă - este pur şi simplu şi eu mă mărginesc să-l constat, în tim
ascult şuieratul vântului de creastă prin ţeava alb-roşie ce a fost ultimul marcaj văzut de el, poate că acum
uităm amândoi în acelaşi punct - doar că nu în acelaşi timp şi poate că el s-a găsit, în sfârşit, pe sine - deşi
a găsit ceva mult mai concret şi mai îmbucurător, precum o ceaşcă de vin fiert la care îşi încălzeşte mâini
cabana aglomerată, şi a încetat să mai caute.

respiro©2000 All rights reserved.